

Едгар Алън По

Златният бръмбар

Edgar Allan Poe

The Gold Bug

© Предпечатна подготовка Паритет ООД

Златният брѐмбар. Разкази

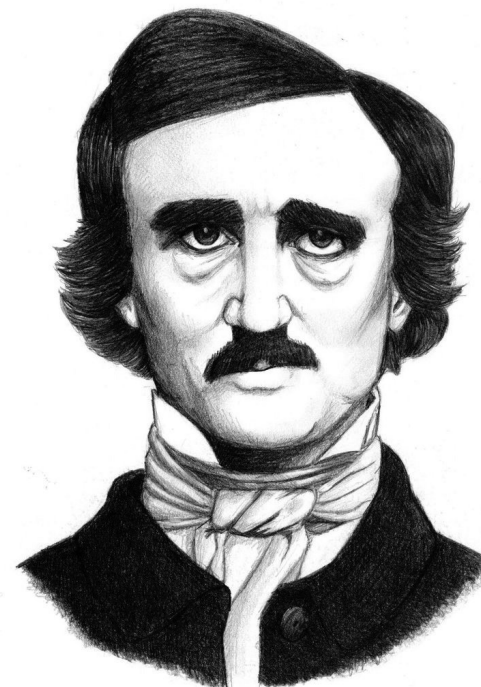
Автор: Едгар Алѐн По, стр. 224

Илюстрации - автора

The Gold-Bug. Stories

Author: Edgar Allan Poe, pages 224

Преводач: Кирил Хавезов

Едгар Алѐн По
(1809-1849)

Порѐчалите книги чрез сайта www.paritetbg.com получават отстъпка 20 процента.

Специална цена за колективни порѐчки от училища и езикови школи.

ISBN 978-619-153-325-1

Contents

The Gold-Bug, 1843	6
A Descent Into The Maelström, 1841	156

Съдържание

Златният бръмбар, 1843	7
Спускане в Маелстрьом	157

The Gold-Bug, 1843

*What ho! what ho! This fellow is dancing
mad!*

He hath been bitten by the Tarantula.

„All in the Wrong“

Many years ago, I contracted an intimacy with a Mr. William Legrand. He was of an ancient Huguenot family, and had once been wealthy; but a series of misfortunes had reduced him to want. To avoid the mortification consequent upon his disasters, he left New Orleans, the city of his fore-fathers, and took up his residence at Sullivan's Island, near Charleston, South Carolina.

This island is a very singular one. It consists of little else than the sea sand, and is about three miles long. Its breadth at no point exceeds a quarter of a mile. It is separated from the mainland by a scarcely perceptible creek, oozing its way through a wilderness of

Златният бръмбар¹, 1843

Преводач: Кирил Хавезов, 1968г.

*Гледайте! Гледайте! Това момче танцува
като лудо!*

Сигурно тарантула го е ухапала.

„Никой не е прав“²

Преди много години се сприятелих с някой си мистър Уилям Льогран. Той произхождаше от старо хугенотско семейство и по-рано е бил богат, но редица несполучливи предприятия го опростаили. За да избегне унижителните последици от това нещастие, той напуснал Нови Орлеан, града на своите прадеди, и се заселил на остров Съливан, близо до Чарлстън в Южна Каролина.

Това е един доста странен остров - почти целият се състои от морски пясък. Дълъг е три мили, а най-голямата му широчина никъде не надминава четвърт миля. От материка го отделя едва забележим проток, който се

1. За пръв път разказът е публикуван във вестник „Долър Нюзпейпър“, юни 1843г.

2. Цитат от пиесата „Никой не е прав“ на Артър Мърфи (1727-1805)

reeds and slime, a favorite resort of the marsh-hen. The vegetation, as might be supposed, is scant, or at least dwarfish. No trees of any magnitude are to be seen. Near the western extremity, where Fort Moultrie stands, and where are some miserable frame buildings, tenanted during summer by the fugitives from Charleston dust and fever, may be found, indeed, the bristly palmetto; but the whole island, with the exception of this western point, and a line of hard white beach on the seacoast, is covered with a dense undergrowth of the sweet myrtle, so much prized by the horticulturists of England. The shrub here often attains the height of fifteen or twenty feet, and forms an almost impenetrable coppice, burdening the air with its fragrance.

In the utmost recesses of this coppice, not far from the eastern or more remote end of the island, Legrand had built himself a small hut, which he occupied when I first, by mere accident, made his acquaintance. This soon ripened into, friendship - for there was much in the recluse to excite interest and esteem. I

процежда през пустош от тиня и тръстика - любимо свърталище на блатните кокошки. Растителността, както би могло да се предположи, е оскъдна или във всеки случай ниска; дървета със значителна големина не се виждат. Само в западните краища на острова, където се извисява укреплението Моултри и се намират няколко жалки паянтови постройките, обитавани лятно време от бягащите от градския прах и треска чарлстънски жители, може да се срещне, разбира се, и бодливата дребна палма; но с изключение на това място и ивицата твърд, бял пясък покрай брега, целият остров е покрит с гъст храсталак от мирзлива мирта, която се цени толкова много от английските градинари. Тези шубраци тук често достигат до петнадесет-двадесет фута височина, като образуват почти непроходим гъсталак, и изпълват въздуха с благоуханието си. В потайните глъбини на този миртов гъсталак, недалеч от източния, най-отдалечения от материка край на острова, Льогран си построил малка хижа, където и живееше, когато аз съвсем случайно се запознах с него. Познанството ни скоро прерасна в приятелство, понеже много черти в характера на от-

found him well educated, with unusual powers of mind, but infected with misanthropy, and subject to perverse moods of alternate enthusiasm and melancholy. He had with him many books, but rarely employed them. His chief amusements were gunning and fishing, or sauntering along the beach and through the myrtles in quest of shells or entomological specimens; - his collection of the latter might have been envied by a Swammerdamm. In these excursions he was usually accompanied by an old negro, called Jupiter, who had been manumitted before the reverses of the family, but who could be induced, neither by threats nor by promises, to abandon what he considered his right of attendance upon the footsteps of his young "Massa Will."

It is not improbable that the relatives of Legrand, conceiving him to be somewhat unsettled in intellect, had contrived to instil this obstinacy into Jupiter, with a view to the supervision and guardianship of the wanderer.

The winters in the latitude of Sullivan's Island are seldom very severe, and in the fall

шелника възбуждаха интерес и уважение. Аз се убедих, че той е получил солидно образование и има необикновено прозорлив ум, но е заразен от мизантропия и страда от странно редуващи се пристъпи на ентусиазъм и меланхолия. Той беше донесъл със себе си много книги, но рядко ги ползуваше. Обичаше да се развлича главно с лов и риболов, да скита по морския бряг и сред миртовите храсталаци, търсейки раковини и ентомологични образци. На неговата колекция от насекоми би завидял дори Свамердам³. При тези обиколки обикновено го съпровождаше един стар негър, Юпитер, който бил освободен от робство още преди семейството да се разори. Обаче нито заплашванията, нито обещанията не можаха да принудят Юпитер да се откаже от това, което той считаше за свое право: да върви подир своя млад „масса Уил“.

Твърде вероятно е роднините на Лъогран, обезпокоени от психическата му неуравновесеност, да се бяха изхитрили да поощряват упоритостта на стария негър, за да наглежда и пази беглеца.

На ширината, на която се намира остров Съливан, зимите рядко биват много сурови и

3. Ян Свамердам (1637-1680) - холандски биолог, автор на „История на насекомите“ - Бел. ред.

of the year it is a rare event indeed when a fire is considered necessary. About the middle of October, 18 - , there occurred, however, a day of remarkable chilliness. Just before sunset I scrambled my way through the evergreens to the hut of my friend, whom I had not visited for several weeks - my residence being at that time in Charleston, a distance of nine miles from the island, while the facilities of passage and re-passage were very far behind those of the present day. Upon reaching the hut I rapped, as was my custom, and, getting no reply, sought for the key where I knew it was secreted, unlocked the door and went in. A fine fire was blazing upon the hearth. It was a novelty, and by no means an ungrateful one. I threw off an overcoat, took an armchair by the crackling logs, and awaited patiently the arrival of my hosts.

Soon after dark they arrived, and gave me a most cordial welcome. Jupiter, grinning from ear to ear, bustled about to prepare some marsh-hens for supper. Legrand was in one of his fits - how else shall I term them? - of enthusiasm. He had found an unknown bivalve, forming a

през есента наистина е цяло събитие да се запали огън в помещенията. Обаче по средата на октомври 18... се случи един необичайно студен ден. Точно преди залез-слънце аз се промъкнах през вечно зелените храсталаци към хижата на приятеля ми, когото вече няколко седмици не бях посещавал. Тогава живеех в Чарлстън, на девет мили от острова, а съобщението между тези два пункта по онова време съвсем не беше така удобно, както сега. Щом се добрах до хижата, почуках, както обикновено, но не получих отговор и потърсих ключа там, където знаех, че го крият, отворих вратата и влязох. Ярък огън пламтеше в камината. Това беше много приятна изненада. Съблякох си връхното палто, придърпах едно кресло по-близо до весело прашащите пънове и започнах търпеливо да чакам завръщането на домакините.

Те пристигнаха наскоро след настъпването на мрака и най-радушно ме поздравиха. Юпитер, ухилен до уши, се разшета, за да очисти убитите блатни птици и да приготви вечерята. Льогран се оказа в един от своите пристъпи - как другояче бих могъл да нарека това? - на ентузиазъм. Той бе намерил неизвестна

new genus, and, more than this, he had hunted down and secured, with Jupiter's assistance, a scarabæus which he believed to be totally new, but in respect to which he wished to have my opinion on the morrow.

„And why not to-night?“ I asked, rubbing my hands over the blaze, and wishing the whole tribe of scarabæi at the devil.

„Ah, if I had only known you were here!“ said Legrand, „but it's so long since I saw you; and how could I foresee that you would pay me a visit this very night of all others? As I was coming home I met Lieutenant G - , from the fort, and, very foolishly, I lent him the bug; so it will be impossible for you to see it until the morning. Stay here to-night, and I will send Jup down for it at sunrise. It is the loveliest thing in creation!“

„What? - sunrise?“

„Nonsense! no! - the bug. It is of a brilliant gold color - about the size of a large hickory-nut - with two jet black spots near one extremity of the back, and another, somewhat longer, at the other. The antenna are... „

още двукрила раковина, образуваща нов род, и което го радваше най-много - беше проследил и хванал с помощта на Юпитер един съвършено нов, както той твърдеше, бръмбар, за когото щеше да иска мнението ми на другия ден.

- А защо не тази вечер? - попитах аз, като потривах ръце пред огъня и мислено пращах по дяволите всички бръмбари.

- Ах, ако знаех само, че сте тук! - отговори Лъогран. - Но вие толкова отдавна не сте ме посещавали; как можех да предположа, че ще дойдете именно тази вечер? Връщайки се към къщи, срещнах поручик Г. от укреплението и имах глупостта да му заема бръмба-ра, така че вие до утре сутринта не ще може да го видите. Останете да ношувате тук; при изгрев-слънце ще пратя Юп да го вземе. Няма нищо по-прекрасно в целия свят!

- От кое? От изгряващото слънце ли?

- Глупости! - говоря за бръмбара! Той има ярко златист цвят - на големина е колкото едър орех - с две черни като въглен петна на горния край на гърба и трето, по-дълго, на долния. Антенките му...